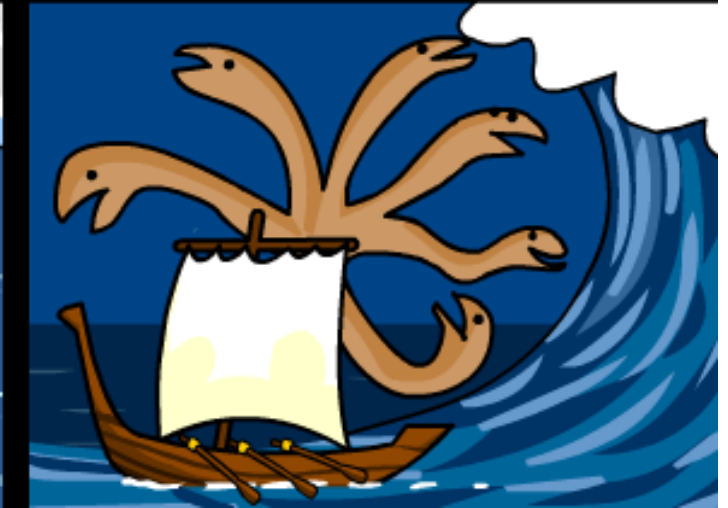

ΟΜΗΡΟΥ ΟΔΥΣΣΕΙΑ

Αφήγηση 1:

Από την Τροία έφυγε με δώδεκα καράβια,
Για την πατρίδα κίνησε με πλούτη και υφάδια.
Με Κύκλωπες επάλεψε, με άγρια θηρία,
Στης γης την άκρη έφτασε πάνω σε μια σχεδία.
Μόνος στο τέλος έμεινε, στο κύμα να παλεύει,
Τα πάθη του, τα βάσανα κανείς δεν τα ζηλεύει
Δεν είναι άλλος από τον ξακουστό και πολυμήχανο Οδυσσέα.
Αυτός είναι ο ήρωας, που θα 'μαστε μαζί παρέα.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ:

(1) Ο Οδυσσέας είμαι εγώ ο κοσμογυρισμένος. Πάντα γενναίος τολμηρός, ήρωας ξακουσμένος!	(2) Την ιστορία μου θα πω με δάκρυα και γέλια. Από την Τροία έρχομαι Και στην κορφή, κανέλα!	(3) Με σούρτα-φέρτα σε νησιά Και χίλια πήγαινε-έλα για την Ιθάκη βάζω μπρος και μ' έχει πιάσει τρέλα!
--	---	--

Αφήγηση 2:

Όταν ο Οδυσσέας φεύγει από την Τροία
Με πλούτη φορτωμένα τα δώδεκά του πλοία,
Ο άνεμος τον ρίχνει στη χώρα των Κικόνων.
Τους Κίκονες ξαφνιάζουνε, τους κλέβουν, τους κουρσεύουν,
Το χρόνο, όμως, άδικα στα μέρη αυτά ξοδεύουν.
Μαζεύονται οι Κίκονες, των όπλων είναι η ώρα,
Τους ρίχνουνε στη θάλασσα, τους διώχνουν από τη χώρα.

Αφήγηση 3:

Μέρες πολλές γυρίζουνε σε άγνωστα πελάγη,
Μέχρι που φτάνουνε εκεί που ζουν οι Λωτοφάγοι.
Τρώνε οι σύντροφοι λωτούς, μαγεύονται, μεθάνε,
Άραγε θα θυμηθούν από πού έρχονται και πού πάνε;

Λωτοφάγοι:

1. Ξένοι καλωσορίσατε!
Θα είστε κουρασμένοι.
Κοπιάστε να καθίσετε,
μην είστε φοβισμένοι.

2. Εμείς ζούμε φιλήσυχα,
χωρίς πολλούς μπελάδες.
Δε μας αρέσουν οι φωνές,
τα μίση κι οι καυγάδες.

3. Ολημερίς καθόμαστε,
τρώμε και τραγουδάμε.
Γλυκούς λωτούς γευόμαστε,
τις πίκρες μας ξεχνάμε.

4. Πάρτε να δοκιμάσετε!
Η γλύκα του είναι τόση,
που λησμονεί τα βάσανα
όποιος θνητός δαγκώσει.

5. Και μιας και το θυμήθηκα,
πώς είπαμε με λένε;
Μ' αυτό το φρούτο ξέχασα,
και τ' όνομά μου ξένε!

Αφήγηση 4:

Βλέπει τον κίνδυνο ο Οδυσσέας, ανοίγει τα πανιά,

Τους συντρόφους του παίρνει σηκωτούς, τους δένει με σκοινιά.

Μέρες παράδερναν εδώ κι εκεί,

ώσπου οι άνεμοι τους βγάζουν στους Κύκλωπες μετά

και ξεκινάει ο Οδυσσέας για μια θεόρατη σπηλιά.

Φαγώσιμα για όλους βρίσκει πολλά εκεί,

Τους συντρόφους του φωνάζει να φάνε και αυτοί.

Όμως, στον Κύκλωπα Πολύφημο ανήκει η σπηλιά,

Δυο άντρες όταν πιάνει, τους κάνει μια χαψιά.

Κύκλωπας:

1. Κύκλωπας είμαι εγώ τρανός
κανείς δε με πλησιάζει.

Κι η φοβερή μου δύναμη
τους ξένους τους τρομάζει...

2. Και από τ' αδέρφια μου ΕΓΩ
είμαι ο πιο γενναίος!

Ο κύκλωπας ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ!!!

Τεράστιος και σπουδαίος!

3. Άμα θελήσω, πέντε αρνιά
μπορώ εγώ να φάω.
Κι εσείς φαίνεστε νόστιμοι.
Αρχίζω να πεινάω!!!

4. Ξένοι, κακώς βρεθήκατε
στη σκοτεινή σπηλιά μου.
Μα τώρα όλοι θα γίνετε,
Μεζές για την κοιλιά μου!

Αφήγηση 5:

Την είσοδο τη φράζει, κανένας να μη βγει,
Το βράδυ σαν γυρίζει, τους θέλει για φαί.
Ο Οδυσσέας βρίσκει σχέδιο να φύγουν τρομερό,
Μακρύ κλαδί ακονίζει, το κάνει μυτερό.
Κι όταν ο Κύκλωπας γυρνά και τρώει άλλους δυό,
Γλυκό κρασί με δόλο τον κερνά, βαθιά κοιμάται το θεριό.

Κύκλωπας:

Εσένα που με κερνάς κρασί πώς σε λένε;

Οδυσσέας:

Κανένα με φωνάζουν!

Κύκλωπας:

Ε, λοιπόν εσένα, Κανένα, θα σε φάω τελευταίο!

Αφήγηση 6:

Το ξύλο ευθύς σηκώνουνε, στο μάτι το καρφώνουν,
Πονά, ουρλιάζει ο Κύκλωπας, οι άντρες καμαρώνουν.

Φωνάζει ο Πολύφημος:

Κύκλωπας:

Βοήθεια! Με τύφλωσε ο Κανένας!

Αφήγηση 6:

«Τι φωνάζεις;», ρωτούν οι Κύκλωπες. «Αφού σε τύφλωσε κανένας!»

Έρχεται η μέρα, ανοίγει ο Κύκλωπας τη σπηλιά,
Στην είσοδό της στέκεται με χέρια ανοιχτά,
Να πιάσει τους άνδρες θέλει, που είναι μια σταλιά.
Από τον Οδυσσέα, όμως, είναι αυτοί δασκαλεμένοι,
Στην κοιλιά των κριαριών είναι καλά κρυμμένοι.
Μπαίνουν στα καράβια τους γρήγορα και βιαστικά,
Μα σαν απομακρύνονται ο Οδυσσέας φωνάζει δυνατά.

Οδυσσέας:

Αν σε ρωτήσουν, Πολύφημε, σε ποιον τη νύχτα σου χρωστάς,
Στον Οδυσσέα να πεις. Αυτός σε τύφλωσε, αυτός σε κάνει να πονάς!

Κύκλωπας:

Τον Οδυσσέα, πατέρα μου Ποσειδώνα, μην αφήσεις στην πατρίδα να γυρίσει!
Αν είναι γραφτό του, όμως, τη γη του να μυρίσει,
Χίλια βάσανα να τον βρουν, τους συντρόφους του να χάσει,
Μόνος, έρημος, φτωχός στο παλάτι του να φτάσει!

Αφήγηση 7:

Επόμενος σταθμός είναι του Αιόλου το νησί,
Τους ανέμους φυλάει ο θεός εκεί.
Ένα ασκί με καταιγίδες του Οδυσσέα του χαρίζει,
Αν το ανοίξει, λέει ο θεός, στην πατρίδα δε γυρίζει.
Οι σύντροφοι νομίζουν πως το ασκί έχει χρυσάφι,
Το ανοίγουν οι τρελοί- συμφορά! Βροντάει και αστράφτει!

Αφήγηση 8:

Τα κύματα τους ρίχνουνε σε απάνεμη μεριά,
Ρίχνουν την άγκυρα ευθύς, να βγούνε στη στεριά.
Των Λαιστριγόνων, όμως, είναι αυτή η χώρα,
Τα πλοία με βράχια χτυπούν, τους τα βυθίζουν όλα.
Μόνο το πλοίο του Οδυσσέα, γλιτώνει τελικά,
Στο πέλαγος αυτός ξανοίγεται με λύπη στην καρδιά.

Αφήγηση 9:

Στης Κίρκης φτάνουν τώρα το καταπράσινο νησί,
Μάγισσα είναι αυτή, στον κόσμο όλο ξακουστή.

Κίρκη: Πείτε μας ξένοι, ποιοι είστε εσείς;
Φαίνεστε κουρασμένοι...
Κοπιάστε στο παλάτι μας.
Η Κίρκη περιμένει.

Αφήστε τις ασπίδες σας,
τα όπλα, τα σπαθιά σας.
Ξένοι εδώ που ήρθατε,
Θα πιούμε στην υγεία σας!

Καλώς ορίσατε θνητοί
στο πλούσιο τραπέζι.
Το νέκταρ είναι άφθονο
και η λύρα τώρα παίζει.

Καθήστε να σερβίρουμε
και πιάστε τα πιρούνια.
Και μα το Δία, να γίνετε
ευθύς όλοι γουρούνια

Αφήγηση 9 (συνέχεια):

Σε γουρούνια η μάγισσα τους μεταμορφώνει
Και σε υπόγειο σκοτεινό τους παραχώνει.

Τότε, γυμνώνει το σπαθί ο Οδυσσέας και την Κίρκη αναγκάζει
Να τους κάνει πάλι ανθρώπους - αυτό είναι που τον νοιάζει.
Κι έπειτα δέχεται της μάγισσας τις συμβουλές,
Τα φιλέματα, τα λόγια και τις παρηγοριές.

Αφήγηση 10:

Φεύγει από το νησί και της Κίρκης τη συμβουλή ο Οδυσσέας ακολουθεί,
Την είσοδο του Άδη ψάχνει – εκεί θα κατεβεί.
Στον Άδη μπαίνει και σκάβει λάκκο στο μαύρο χώμα,
Δώρα προσφέρει για να δει του Τειρεσία το διάφανο σώμα.
Κι όταν ο μάντης φτάνει για να πιει κρασί με μέλι
Τότε ο Οδυσσέας τον ρωτεί αυτό που τόσο θέλει.

Τειρεσίας:

Ο Ποσειδώνας, φίλε μου, παντού σε κυνηγά,
Πως τύφλωσες το γιο του καθόλου δεν ξεχνά.
Στο νησί του Ήλιου όταν φτάσετε,
Πρόσεξε τα βόδια να μην πειράξετε.
Αν έστω κι ένα πειραχτεί, πίσω μόνος θα γυρίσεις,
Τους συντρόφους σου για πάντα θ'αποχαιρετίσεις.

Αφήγηση 11:

Φεύγει ο Οδυσσέας απ' του Άδη τη σκοτεινιά,
Φτάνει στις Σειρήνες μια νύχτα με αστροφεγγιά.
Τους ναυτικούς πλανεύανε αυτές μ' ένα τραγούδι μαγικό,
Τους κατασπάραζαν μετά, τέλος τους δίναν τραγικό.
Βουλώνει ο Οδυσσέας των συντρόφων τα αυτιά,
Στο κατάρτι να τον δέσουν διατάζει, πολύ σφιχτά.

Πιάνουν αυτοί κουπιά, γοργά να φύγουν,
Του Οδυσσέα τον χαμό θέλουν ν' αποφύγουν.

Σειρήνες:

1. Εμείς σειρήνες είμαστε
κι όμορφα τραγουδάμε.
Με τα γλυκά μας άσματα
όλους τους ξεγελάμε!	2. Άκουσε το τραγούδι μας
τ' αυτιά σου μην τα κλείνεις.
Άραξε το καράβι σου,
κι έλα μ'εμάς να μείνεις.
3. Ό,τι ζητήσεις θα το βρεις
αν έρθεις στο νησί μας.
Πλούτη και άφθονο κρασί
θα μοιραστείς μαζί μας.	4. Ξέχασε το ταξίδι σου
και λύσε τα δεσμά σου.
Άσε τις μελωδίες μας
ν'αγγίζουν την καρδιά σου!
5. Ξεκίνα τώρα μην αργείς,
αν φύγεις θά'ναι κρίμα.
Άσε πια τους συντρόφους σου
και παίξε με το κύμα!

Αφήγηση 12:

Και όταν το μαγικό τραγούδι σβήνει,
Βλέπουν μπροστά το απαίσιο στενό,
Αυτό που οδηγεί ίσια στο χαμό.
Από τη μια η Σκύλλα ζούσε,
Μ' έξι κεφάλια τους ναυτικούς μασούσε.
Κι απ' την άλλη η Χάρυβδη παραφυλούσε,
Πλοία και ναυτικούς στη δίνη της ρουφούσε.
Γοργά χτυπάνε τα κουπιά,
Πάνε στης Σκύλλας τη μεριά.
Ορμάει αμέσως το θεριό
Κι αρπάζει μεσ' από το σωρό.
Κι έτσι περνάνε το τρομερό στενό,
Στο πέλαγος βγαίνουν, στο αλμυρό νερό.

Αφήγηση 13:

Πολλά μερόνυχτα περνούν δίχως να δουν στεριά,
Στου Ήλιου ώσπου φτάνουν τὰ ἀπάτητα νησιά.
Θυμάται ο Οδυσσέας τη συμβουλή του Τειρεσία,
Να φύγουν τους παρακαλεί- γίνεται ανταρσία.
Δεν αντέχουν οι σύντροφοι άλλο δίχως νερό,
Κουράγιο πια δεν έχουν ούτε για ένα λεπτό.
Κι αυτό που μέσα του φοβάται, γίνεται στα κρυφά,
Βόδια πολλά σκοτώνουν και ψήνουν στη φωτιά.
Στο πλοίο ανεβαίνουν να κάνουνε πανιά,
Στο πέλαγο ξανοίγονται, να φύγουν μακριά.
Αστροπελέκι όμως τους χτυπά σταλμένο απ' το Δία,
Το πλοίο τους βυθίζεται- Αχ! Το' ξερες βρε Τειρεσία!

Αφήγηση 14:

Εννιά μερόνυχτα το κύμα όλο θεριεύει,
Ο Οδυσσέας μόνος του στη θάλασσα παλεύει.
Την ενδεκάτη μέρα φτάνει στις Ωγυγίας το νησί,
Τη νύμφη Καλυψώ γνωρίζει, που κατοικούσε εκεί.

ΚΑΛΥΨΩ:

Κοντά μου μείνε βασιλιά,	Ευτυχισμένος θα'σαι εδώ
γενναίε Οδυσσέα.	μ'έμένα συντροφιά,
Ταίρι μου γίνε κι η ζωή	ξέχνα πίκρες και βάσανα,
θα'ναι για μας ωραία!	πατρίδα και παιδιά!

Αφήγηση 15:

7 χρόνια ζει μαζί με την πανέμορφη θεά!
Την Πηνελόπη όμως σκέφτεται και πώς θα βρεθεί σ' αυτή κοντά.
Τότε οι Ολύμπιοι, τον συμπονούν και ο Δίας διατάζει

Ευθύς να φύγει από εκεί, να φύγει και το μαράζι.

Στη θάλασσα βρίσκεται πάλι μόνος με μια σχεδία,

να παλεύει με τα κύματα για να σωθεί με βία.

Όσπου αποκαμωμένος και πληγωμένος ξεβράζεται στον Φαιάκων τη χώρα.

Τον βρίσκει η πανέμορφη πριγκίπισσα Ναυσικά και του μιλάει με φόρα.

ΝΑΥΣΙΚΑ:

Καλώς σε βρήκα ξένε μου,

Εμένα λένε Ναυσικά

φαίνεσαι κουρασμένος

του Αλκίνοου θυγατέρα.

Απ' την πατρίδα σου μακριά

Και στο παλάτι σε καλώ

είσαι ξενιτεμένος;

να δεις και τον πατέρα.

Αφήγηση 16:

Αφού τον γεμίζουν με ρούχα και τροφή,

του δίνουν κι ένα γοργοτάξιδο καράβι να φύγει στη στιγμή.

Κι όταν ο Αυγερινός, το λαμπερό άστρο της αυγής προβάλλει στην ανατολή,

το καράβι φτάνει στα χώματα της Ιθάκης και αράζει πέρα εκεί.

Η Παλλάδα η Αθηνά βρίσκεται πάντα στο πλευρό του.

Σχέδιο πονηρό καταστρώνει

και σε ζητιάνο τον μεταμορφώνει.

Στον γιο του τον Τηλέμαχο εμφανίζεται μετά από χρόνια,

Άντρας, πλέον, δυνατός τον αγκαλιάζει αιώνια.

ΤΗΛΕΜΑΧΟΣ:

1. Χρόνια ολόκληρα μετρώ

2. Η Πηνελόπη καρτερεί

μέρα με την ημέρα

πότε θα 'ρθεις κοντά της,

για τη στιγμή που λαχταρώ

και τους μνηστήρες παρακαλεί

να ξαναρθείς πατέρα!

να φύγουν από μπροστά της.

Αφήγηση 17:

Μάχη σκληρή δίνουνε μέσα στο λαμπρό παλάτι,

τέτοια που έγινε γνωστή σε όλη την Ιθάκη.

Σε αγώνα προκαλούνται οι άπληστοι μνηστήρες,
μα πού να το 'ξεραν οι άτυχοι πως τους περίμεναν οι Μοίρες.

Επιτέλους, παίρνουν την τιμωρία που τους αξίζει,
καθώς ο Οδυσσέας και ο Τηλέμαχος από τον τόπο του τους αφανίζει.

Και να, εκεί, στην άκρη ξεπροβάλλει...
Είναι η αγάπη του, αυτή, δε θα μπορούσε να είναι άλλη...
Χρόνια ολάκερα πέρασε να τη ζητάει
και απέχει δύο πιθαμές ξάφνου και τον κοιτάει.

Τρέχει κοντά του η Πηνελόπη, το θαύμα να πιστέψει,
στα χέρια του πέφτει, αγκαλιά, η αγάπη τους να διαφεντεύσει.

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Ποιος είσαι ξένη και τι θες
σε τούτο το παλάτι;
Του Οδυσσέα είναι αυτό
το απαλό κρεβάτι!

ΟΔΥΣΣΕΑΣ:

Εγώ είμαι Πηνελόπη μου
ξέρω το μυστικό μας.
Το δέντρο που σκαλίσαμε
για να ' ναι φυλαχτό μας...

ΠΗΝΕΛΟΠΗ:

Χρόνους πολλούς περίμενα
να έρθεις βασιλιά μου
για να σε σφίξω δυνατά
μέσα στην αγκαλιά μου!

Αφήγηση 18:

Έτσι, ησύχασε μια για πάντα ο Οδυσσέας,
αυτός ο γενναίος, ο ευφυής, με αγάπη βασιλέας.

Τα δεινά του μαθεύτηκαν σ' ολόκληρη τη Γη,
πως άλλη γυναίκα και παιδί, καμάρι, δεν είχε στη ζωή.

Άνθρωποι και θεοί, τώρα, σαν πρώτα μονιασμένοι,
θυμούνται όσα ιστορήσαμε με κέφι ποτισμένοι.

Κι οι αιδοί φροντίζουν να τραγουδούν με χρόνια χάρη,
όσα οι Ολύμπιοι κρυφά κοιτούν από το ουράνιο ζωνάρι.

Τέλος